

MARTINE BAKKER

SILENT EXIT

Hoofdstuk 1

De linkeringang van het theater is gereserveerd voor mensen die op de rode loper worden gefotografeerd en geïnterviewd door de pers. De rechteringang is bedoeld voor de gewone stervelingen – al zouden die zichzelf niet zo omschrijven, anders hadden ze nooit een uitnodiging weten te bemachtigen voor het feestje van het jaar.

Suze van Olst heeft haar fiets aan een brug naast de schouwburg vastgemaakt en sluit aan in de rij bij de ‘plebskant’ van het gebouw. Ze is al op honderden van dit soort feestjes geweest. Soms genoot ze van het dansen, de hapjes en de mensen; soms wenste ze dat ze thuis was gebleven, op de bank, onder een fleecedeken. Om uit het zicht van de camera’s en journalisten te blijven, trekt Suze de capuchon van haar gouden kimono nog wat verder over haar zwarte haar met grijze uitgroei. Ze kijkt naar de

grond en doet alsof ze bij een groepje niet-beroemde mannen in smoking hoort.

Langzaam schuifelen ze richting de deur.

Ze knikt naar een beveiligder die haar vanonder zijn pet inspecterend aankijkt. Hij graait rond in haar holografische heuptasje. Het ding straalt jeugdige lelijkheid uit, maar is precies groot genoeg voor haar standaard mini-overlevingspakket — telefoon, sleutels, geld, pepermuntjes, een elastiekje, paracetamol, iets om op je lippen te smeren en tampons. Zoals altijd voelt Suze een lichte bloos op haar wangen verschijnen wanneer de beveiligder dat laatste uit haar tasje haalt om te controleren of er misschien drugs onder verstopt zitten, zelfs nu ze met één been in het menstruatieloze tijdperk staat.

‘Pak je telefoon er alvast bij,’ zegt de beveiligder. ‘Binnen wordt je uitnodiging gescand.’

Het vijftigjarig jubileum van Het Gezelschap wordt gevierd met een besloten feest – een event waar iedereen uit het wereldje bij wil zijn. Suze had aanvankelijk niet door hoe gewild het was, tot ze allerlei appjes en Instagram-berichten begon te ontvangen van vage bekenden en mede-Bekende Nederlanders. Ze vroegen hoe het met haar ging en of ze als lid van Het Gezelschap misschien iets voor hen kon regelen. Mensen boden zelfs aan ervoor

te betalen of probeerden haar om te kopen met flessen Saint-Véran die bij haar thuis bezorgd werden, etentjes in een hip microtrendrestaurant naar keuze... Eén iemand had zelfs aangeboden om een week haar persoonlijke assistent te zijn.

Uiteindelijk had Suze niemand op de lijst laten zetten, omdat ze tot het laatste moment had getwijfeld of ze zelf wel zou gaan. Ze wist dat het van haar verwacht werd, maar het is lastig om je feestelijk te voelen als je ergens niet wilt zijn.

‘Kun je de QR-code vergroten?’ vraagt een jongen met een scanner in zijn hand.

Suze prutst met haar telefoon. Schiet op, denkt ze.

‘Hé, Suze?’ Naast haar staat Marloes, de Senior Communications & Media Director van Het Gezelschap.

Shit.

‘Je loopt verkeerd, schat. Eerst even op de foto!’

Suze glimlacht geforceerd en loopt met Marloes mee naar de linkeringang.

‘Heerlijk hè, zo’n feest met alleen maar mooie mensen.’ Marloes lacht een diamantje op haar hoektand bloot, terwijl ze dansbewegingen maakt op onhoorbare muziek.

‘Ja, iedereen heeft z’n best gedaan.’ Suze kijkt om zich heen. Ze ziet vrouwelijke collega’s in galajurken, zwarte paillettenbroeken en glimmende badpakken met netkou-

sen eronder. De mannen hebben rokkostuums aan en witte overhemden met gouden kettingen en hier en daar een bolhoed.

Suze wordt voor een wand met sponsorlogo's gezet.

Flits. Flits. Flits.

Als de artistiek directeur Dennis Zwaartsman haar ziet, loopt hij met open armen op haar af en omhelst haar innig. Suze voelt haar kaak verkrampen. Toch weet ze iets van een glimlach op haar gezicht te toveren voor de fotografen.

Onder zijn couturepak draagt Dennis een blouse met daarop een print van zijn eigen hoofd. Het zou een ontwerp kunnen zijn van een jonge, veelbelovende modeontwerper, maar net zo goed van AliExpress. Echt een outfit voor el patrón, zoals hij graag genoemd wil worden. De laatste keer dat ze hem zag was na hét gesprek geweest, waarna hij haar nog een appje had gestuurd: *Fijn dat we dit als volwassenen met elkaar konden bespreken*. Later die middag was er een stemmig boeket bloemen bij haar thuisbezorgd dat niet had misstaan op een uitvaart.

Het voordeel van lachen naar zoveel camera's is dat er bewijs is. Niemand kan achteraf zeggen dat ze zich heeft laten kennen.

Het is de eerste keer dat ze op een rode loper staat sinds ze is gestopt met het verven van haar haar.

Het thema van het feest is ‘Schaamteloos fabuleus’ met als dresscode ‘Sjiek de friemel’. De uitnodiging belooft een extatisch feest vol theatrale acts, ongemakkelijke activiteiten en raven voor het leven.

Van de gasten op dit soort feesten in de schouwburg wordt verwacht dat ze zich aan de kledingvoorschriften houden. Toch wordt de enkeling in een groezelige spijkerbroek en afgetrapte sneakers nooit geweigerd. Waarschijnlijk omdat de portiers aannemen dat dat een statement is dat alleen heel belangrijke mensen durven te maken.

Suze schenkt de fotografen nog een aangezette lach en zet haar benen strategisch neer, zodat ze optisch op haar slankst lijkt.

De camera’s flitsen onophoudelijk.

Wanneer ze een seintje krijgt dat de volgende uitgedoste feestgangers aan de beurt zijn, loopt ze richting de deur.

‘Wie draag je?’ roept een redacteur van een showbizz-programma haar na. Een felle lamp prikt in haar ogen.

‘O, dan zou ik even op het labeltje in mijn nek moeten kijken,’ mompelt ze terwijl ze probeert door te lopen.

De redacteur werpt een blik op zijn briefje met vragen. ‘Hoe voelt het om weer even op het oude nest te zijn?’

‘Op deze plek vol paradijsvogels?’ Suze kijkt even om zich heen en dwingt haar mondhoecken omhoog. ‘Warm, natuurlijk. Zoals altijd.’

Bij de garderobe staat Suze langer in de rij dan je van een steracteur zou verwachten. Onder haar kimono draagt ze een zwarte jurk, gouden pumps en, gevoelsmatig, zestien lagen corrigerend ondergoed. De jurk – dezelfde die ze droeg tijdens de première van haar laatste voorstelling – was het eerste wat ze die avond had aangetrokken. Daarna had ze nog vijf andere outfits uitgetprobeerd voor de spiegel in haar slaapkamer, omdat de premièrejurk haar zuurstoftoevoer lichtelijk afknelde en ze bang was dat ze erin zou flauwvallen. Even had ze overwogen om het hele ‘sjieke’ gedoe te laten varen en gewoon in een joggingpak en op platte schoenen te gaan. Maar uiteindelijk kwam ze toch weer uit bij jurk nummer één. Ademen was misschien een uitdaging met deze stof strak om haar lichaam gespannen, maar het voelde wel als een beschermend harnas. En hoewel de hakken niet bepaald waren ontworpen om comfortabel op te lopen, gaven ze haar een gevoel van kracht. Ze zou er toch niet op hoeven dansen.

Ze frommelt het jassenbonnetje in haar heuptasje en kijkt om zich heen. Aan de muren hangen gouden ballonnen van het cijfer 50. Hostessen met tepelkwastjes op

hun borsten delen mimosa's uit. Een stel mannen met glitters in hun baard pakken gretig twee glazen per persoon van het dienblad. Er zijn veel bekende gezichten, maar Suze ziet niet meteen een groepje waar ze zich bij kan voegen. Ze besluit om even bij niemand te horen. Het voelt wel even goed, zo in haar eentje.

Haar blik dwaalt naar haar schoenen en de grond. Ze volgt de patronen op de vloerbedekking die ze zo vaak heeft gezien, ruikt de geur die zo bekend is voor haar. Deze plek voelde ooit als thuis, maar nu doet het haar meer denken aan een huis waar ze ooit woonde maar waar nu de meubels van de nieuwe bewoners staan.

Suze knikt naar een paar mensen. Zo blijft het niet onopgemerkt dat ze erbij is en kan ze al vroeg weer gaan. Niemand zal het vreemd vinden als iemand later op de avond zou denken: hé, ik heb Suze eigenlijk helemaal niet meer gezien – het was ook zo'n druk feest! Met de verschillende zalen en nisjes van de schouwburg kun je elkaar prima mislopen.

Zou ze al lang genoeg binnen zijn om weer te kunnen gaan?

Of zal ze toch een drankje doen?

Oké.

Eentje dan.

Zonder alcohol.

In de foyer staat een mobiele bar, versierd met nepbloemen en een opblaaspalmboom. Op de bar ligt een man in een zeemeermannenpak. Hij wappert met zijn vin en deelt chocolade zeebanket uit. Achter de bar staat Johanna, de barvrouw die Suze al kent sinds ze haar eerste stappen in de theaterwereld zette – eenendertig jaar geleden alweer. Ze hebben samen heel wat avonden doorgebracht, die Johanna zich waarschijnlijk wel nog tot in detail herinnert.

‘Wat zie jij er geweldig uit!’ zegt Johanna breed lachend. Net als al het andere personeel draagt ze een gouden strikje om haar nek.

‘Och, dit oude vod?’ grapt Suze.

Johanna schiet in de lach. ‘Wat mag het zijn, jongedame? Een shotje wodka?’

‘God, nee.’ Suze wil een drankje dat past bij haar goedmoedstoestand, zonder dat ze naderhand in een zwart gat zal vallen. ‘Heb je vlierbloesemlimonade?’

Johanna trekt een verontschuldigend gezicht. ‘He-laas.’

‘Doe dan maar een gingerbeer.’

‘Dat heb ik ook niet bij deze bar, maar misschien wel ergens anders in het gebouw.’

Suze heeft geen zin om op zoek te gaan naar een andere bar.

‘Gingerale?’

Johanna schudt haar hoofd.

‘Ginger... iets anders?’

‘De enige ginger die ik zie is Jochem Mulder, daar.’

Suze kijkt niet om. Ze weet: zodra je oogcontact maakt met Jochem Mulder, zit je aan hem vast. ‘Bitter lemon?’

‘Mop, het assortiment is aangepast voor het feest. Er zijn cocktails. Wil je een aperol spritz? Pornstar martini? Screaming orgasm?’

Vroeger was het zoveel eenvoudiger. Tot aan de voorstelling dronken ze americano’s, daarna tempranillo. ‘En iets zonder alcohol?’

‘Dan heb ik cola, 7UP en sinas.’

‘Zo saai!’ Suze lacht.

‘Alcoholvrij bier staat hier ook in de koelkast...’

‘Nee joh, mét alcohol vind ik bier al niet te drinken, dat weet je toch?’

‘Suus! Hallo!’ Jochem is inmiddels naar de bar gelopen, grijpt Suze bij haar schouders en drukt zijn oververhitte wang met rossige baard tegen de hare.

‘Onze celeb,’ zegt Suze glimlachend terwijl ze zijn pak bewondert. De glazen van zijn zonnebril hebben de vorm van sterren. Jochem is het type acteur dat beweert een fotografisch geheugen te hebben en dus nooit teksten hoeft te leren. Hij kijkt vlak voor de repetitie één keer

naar het script, maar wanneer je dan een dialoog met hem speelt, verzint hij ter plekke zinnen en slaat complete stukken over.

‘Als jij nog even nadenkt, neem ik gauw een pilsje.’

‘Een besluitvaardig persoon!’ roept Johanna, terwijl ze meteen begint te tappen. Ze zet een glas voor hem neer.

‘Proost,’ zegt Jochem, en hij heft zijn glas. ‘Het Gezelschap! Vijftig jaar!’

Bij gebrek aan een drankje geeft Suze zijn glas een raar soort high five. ‘Ja. Vijftig. Wat een getal, hè.’

‘Absoluut een getal.’

Ze staan even zwijgend naast elkaar. Dat gebeurde wel vaker sinds de dag dat ze bij Het Gezelschap waren begonnen. Dan halen ze tegelijk adem en spreken door elkaar heen.

‘Enne, ben jij lekker...’ begint Jochem.

‘En, hoe ziet het komende seizoen voor jou eruit?’ vraagt Suze.

‘Ik, eh... *Infinity Freedom* ga ik spelen.’

Er rinkelt geen belletje bij Suze.

‘Gebaseerd op een roman,’ verduidelijkt Jochem.

‘O. Is dat die monoloog?’

‘Ja, klopt ja. Ik ben op m’n best als ik een-op-een met Dennis werk. Hij haalt echt het allerbeste in mij naar boven.’

‘O. Wel heel speciaal,’ zegt Suze.

‘Ja, echt ultiem.’

‘En dan heb je het hele publiek ook nog eens voor jezelf.’

‘Ach. Zo denk ik niet meer hoor, zo van “straks kijken ze allemaal eindelijk eens alleen maar naar mij”. Dat was vroeger misschien belangrijk voor me, maar de mening van het publiek telt nu veel minder.’ Hij glimlacht, alsof hij zich even voorstelt hoe hij straks op dat podium staat. ‘Ik zie het vooral als een mooie uitdaging.’

‘Mooie kans, ja,’ zegt Suze.

‘En jij dan?’ vraagt Jochem. ‘Want jij bent helemaal lekker je vleugels aan het uitslaan.’

‘Suze, wil je anders een americano?’ onderbreekt Johanna de twee. ‘O wacht, de koffiemachine staat uit, besef ik nu. Een theetje dan? Ik kan kijken of er ergens achter nog een waterkoker staat?’

‘Nee, het is goed.’ Suze mompelt zacht tegen zichzelf: ‘Ik ga toch zo.’

‘Of een milkshake?’ vraagt Johanna. ‘Dat is ook zonder alcohol. Ik heb vanille.’

Suze heeft een zwak voor drankjes die haar innerlijke kind op haar gemak stellen. ‘Oeh, jammie! Doe dat maar.’

‘Ik ga even uit mijn lul brullen,’ zegt Jochem. ‘Zie je op de dansvloer!’

Suze zet de halflege beker milkshake op een statafel en zet koers naar de garderobe. Ze is precies 17 minuten gebleven. Tijd voor een *silent exit*. Ze houdt ervan om op dergelijke gelegenheden te vertrekken zonder afscheid te nemen. In het hoofd van de mensen ben je dan nog steeds op het feest, terwijl jij al lang en breed op je fiets zit. Mensen noemen het ook wel een *Irish goodbye*, of een *French leave*. Een *Dutch doei* vindt ze zelf ook wel een goeie.

Maar dan ziet ze hem.

Renzo Postma.

De frontman van de band De Nachtmis.

Hij staat bij de garderobe, naast de muzikaal leider van Het Gezelschap. Zijn zij vrienden? Dat moet haast wel, anders was hij hier niet geweest.

Lachend trekt Renzo aan de gouden bretels die zijn broek ophouden.

Hoe lang was het geleden?

Ze was achttien.

Nog een meisje.

Tenminste, aan het begin van die avond.

Hij ziet er eigenlijk niet zo anders uit dan toen ze hem voor het eerst ontmoette, denkt ze.

Zijn ogen lijken misschien iets kleiner, omdat zijn gezicht nu wat voller is.

In de loop der jaren had ze hem wel vaker gezien – tijdens hippe BN’erfeestjes, bij premières en één keer waren ze zelfs allebei te gast bij dezelfde talkshow. Maar de laatste keer dat ze hem in het wild had gespot was alweer jaren geleden, en er had zich nooit een moment voorgedaan waarop ze iets tegen hem had kunnen zeggen.

Wat als ze hem nu eens wél zou aanspreken?